

Nincs genetikai oka a homoszexualitásnak

Nyolc, az előző húsz évben az Egyesült Államokban, Skandináviában és Ausztráliában készült, egypetéjű ikreket vizsgáló kutatás jutott ugyanarra a következtetésre: **senki nem születik homoszexuálisnak.**

Ha esetleg közre is játszik a genetika, az akkor is a kisebb tényező – mondja Dr. Neil Whitehead, akit Holland Davis szabadkeresztény zenész idéz blogjában. Whitehead 24 évig dolgozott az új-zélandi kormánynak tudományos kutatóként (Új-Zélandon egyébként nemrég vezették be a melegházasságot), majd négy évet dolgozott az ENSZ-nek és a Nemzetközi Atomenergia Ügynökségnek. Jelenleg japán egyetemek tanácsadója. Whitehead biokémiából és statisztikából doktorált.

Az egypetéjű ikreknek azonos a génállományuk, a DNS-ük, és azonos hatások érik őket születés előtt. Ha a homoszexualitásnak genetikai vagy születés előtti okai vannak, akkor az egypetéjű ikrek mindkét tagjának homoszexuálisnak kellene lennie. Dr. Whitehead megjegyzi: az egybeesésnek elméletileg 100 százaléknak kellene lennie. Azonban a statisztikák szerint ha egy egypetéjű ikerpár egyik tagja homoszexuális, akkor férfiak esetében csak 11, nők esetében csak 14 százalék az esély rá, hogy a másik is homoszexuális.

Mindez azt jelenti: **a homoszexualitás születés után alakul ki.** Dr. Whitehead úgy látja: a homoszexualitásnak olyan okai vannak, amelyek az ikerpár egyik felével megtörténnek, a másikkal nem. Az egyiküket például zaklatják szexuálisan vagy sokat néz pornót, a másik nem. Esetleg a két testvér különféleképpen reagál az otthoni vagy iskolai környezet kihívásaira.

Az első, egypetéjű ikrek homoszexualitására vonatkozó nagy tanulmány Ausztráliában készült, 1991-ben, amit az Egyesült Államokban készült, 1997-es kutatás követett. 2000-ben aztán mindkét országban új kutatásokat végeztek, majd ezt követték a skandináviai kutatások.

2002-ben a Bearman–Brueckner-kutatás az Egyesült Államokban több tízezer serdülő gyermeket vizsgált. Ebben az esetben a fiúknál 7,7, a lányoknál 5,3 százalék volt az esélye, hogy egy egypetéjű ikerpár mindkét tagja homoszexuális; ez pedig jóval kevesebb a 2000-es, ausztrál Bailey-kutatás 14 és 11 százalékánál.

Mindehhez Dr. Whitehead hozzáteszi: a semleges, elfogulatlan akadémiai tanulmányok szerint a homoszexuálisok és biszexuálisok fele terápia nélkül is egyre inkább a heteroszexualitás felé orientálódnak élete folyamán. A heteroszexuálisok 3 százaléka egykor homoszexuálisnak vagy biszexuálisnak tartotta magát. Az ilyen változások, szögezi le a professzor, mindenféle kezelés nélkül, természetes módon zajlanak le, sokszor igen gyorsan. Ráadásul a szexuális orientációban bekövetkező változások túlnyomó többsége a kizárólagos heteroszexualitáshoz vezet. Sőt, Dr. Whitehead szerint több ma a heteroszexuálissá lett ex-meleg, mint az aktuálisan homoszexuális.

A Bearman–Brueckner-kutatás szerint, amelynek a készítői melegpártiak voltak, ráadásul mindez még fluidabb a tizenéveseknél. Azon 16-17 éveseknek, akiket „romantikus” érzelmek fűztek egy azonos neműhöz, szinte mindegyikük már különeműhöz vonzódott egy év múltán. A kutatók stabilitást a szexuális orientációban csak a heteroszexuálisoknál találtak.

Dr. Neil Whitehead hozzátette: **a kutatások többségének eredményei nincsenek összhangban a médiából áradó képpel, miszerint a homoszexualitás megváltoztathatatlan, genetikus eredetű dolog.** Csakhogy a kutatók nem állnak ki elmondani, mire jutottak, nem vonódnak be az aktivista tevékenységbe.

Magyar Kurír, 2013.06.04.
(Tengernek Csillaga, XVIII/6.)